

Arrest

nr. 211 919 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaten E. MASSIN en G. JORDENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Burundees staatsburger te zijn, van Tutsi origine, geboren in Muhama Ruhororo op x 1982. U woonde in Ngozi toen uw broer u opbelde op 14 mei 2015 en u zei dat hij vrienden had die hadden meegedaan aan manifestaties tegen het derde mandaat voor de Burundese president. De vrienden van uw broer wilden naar Rwanda vluchten maar beschikten niet over de nodige documenten en uw broer vroeg u of zijn vrienden enkele dagen bij u konden verblijven zodat ze zich konden voorbereiden om de grens over te steken naar Rwanda.

U ging de twee vrienden van uw broer ophalen en bracht ze naar uw huis waar ze de nacht doorbrachten. De dag erop werd u gebeld door een vriend en buur van u die zei dat hij u persoonlijk wilde zien. Hij kwam naar uw huis en vroeg u of u bezoekers had, wat u toegaf aan hem. Hij zei u dat hij horen spreken had over de mensen die bij u verbleven toen hij zich in een groep bevond met Imbonerakure. Hij had gehoord dat het mensen waren die meegedaan hadden aan manifestaties en dat ze bij een vrouw verbleven die beschreven werd zodat hij doorhad dat het over u ging. U bedankte uw buur voor de informatie en zocht naar een oplossing om de jongeren ergens anders onder te brengen. U belde naar een persoon die u kende en die lid was van de oppositiepartij MSD en u vroeg hem om onderdak te geven aan de 2 personen die bij u verbleven. Hij kwam ze ophalen in de avond en nam ze mee naar zijn huis. De volgende dag belde hij u op om u te laten weten dat ze de grens met Rwanda hadden overgestoken. Toen u zich op zondag 17 mei klaarmaakte om naar de kerk te gaan kwamen er 5 personen, 3 in politiekledij en 2 in burgerkledij naar uw huis en vroegen aan u wie er zich allemaal in uw huis bevond. Ze gingen uw huis binnen en doorzochten uw huis terwijl u buiten bleef staan met een van de mannen in burgerkledij. Toen ze terug naar buiten kwamen zeiden ze u dat ze weten dat u voortvluchtigen onderdak hebt gegeven en zeiden ze u dat u de waarheid moest zeggen. U ontkende dat u onderdak had gegeven aan personen waarna de 5 mannen vertrokken maar u zeiden dat het niet gedaan was. U ging de volgende dag naar uw werk in een taxi met 4 andere passagiers. De wagen werd gestopt bij een controle van Imbonerakure en politie waar de identiteitsdocumenten van alle passagiers werden gecontroleerd. De andere passagiers kregen hun documenten terug maar u niet en aan de chauffeur werd gezegd dat hij zonder u moest vertrekken. U moest dan 2 politiemannen volgen naar het politiekantoor waar u ontvangen werd door een officier. Deze officier begon u meteen te ondervragen over de personen die u onderdak zou gegeven hebben en zei u dat u moest bekennen en zeggen waar deze personen zich bevonden. U bleef ontkennen en ze lieten u uit het kantoor gaan samen met een persoon die u bewaakte. 45 minuten later zag u daar een persoon die u nog kende van in uw kindertijd en die gewerkt heeft als raadgever van de gouverneur. Uw kennis ging het kantoor binnen waarna ze u wat later ook terug het kantoor binnenbrachten waar uw kennis aanwezig was. Er werd u dan gevraagd of u wilde bekennen waarop u hen zei dat u hen de waarheid had verteld. Ze zeiden dan dat ze u gingen laten gaan maar dat u niet moest denken dat het afgelopen was en dat ze u altijd konden opbellen als ze u nodig hadden. Toen u thuis kwam belde u naar uw man, die zich in Turkije bevond, en deze raadde u aan om het land te ontvluchten. U verliet Burundi samen met uw kinderen op 22 mei 2015 en ging naar Rwanda. Twee dagen later ging u naar Oeganda waarna u Oeganda verliet op 5 juni 2015 en via Rwanda terug naar Burundi ging. Op 13 juni 2015 ging u terug naar Rwanda en twee dagen later naar Oeganda. Op 17 juni 2015 ging u dan met het vliegtuig naar Turkije waarna u op 5 september 2016 naar België ging en daar internationale bescherming verzocht op 9 september 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u meegenomen werd naar het politiekantoor in Ngozi op 18 mei 2015 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.7). U zei dat u daar ondervraagd werd over de personen die u onderdak verleend had en dat de politie u zei dat het nutteloos was te ontkennen, dat ze u geen kwaad wilden berokkenen maar dat ze die personen nodig hadden omdat deze de nationale veiligheid geschaad hadden door deel te nemen aan manifestaties en een staatsgreep. De politie liet u dan vertrekken, na de tussenkomst van een kennis van u, maar zei u dat u niet moest geloven dat het afgelopen was. U zei dat u daarna naar uw man belde, hem dit vertelde, hem over de huiszoeking bij u thuis vertelde en hem ook vertelde dat de Imbonerakure u bedreigd hadden toen ze de taxi stopten waarin u zat op 18 mei. Uw man raadde u toen aan om het land te ontvluchten voor u uw leven ging verliezen. U zei dat u dan de beslissing nam en dat u ervoor koos om uw leven te redden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.3).

U verklaarde dat u dan op 22 mei 2015 vertrok uit Burundi om naar Rwanda te gaan en dat u uw paspoort toonde aan de grens met Rwanda en daar geen problemen kende (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.9).

Dat u zonder problemen, gebruikmakend van uw paspoort, Burundi kon verlaten is opmerkelijk gezien de politie u zou gezegd hebben dat ze u lieten gaan maar dat het nog niet afgelopen was.

U verklaarde ook dat de politie, toen u opgepakt en ondervraagd werd, u niet vroeg of u een paspoort had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.5). Ook dit is opmerkelijk te noemen. U ging daarna terug naar Burundi van 5 juni 2015 tot 13 juni 2015 en toen er u gevraagd werd waarom u toen terugging, zei u dat u moest teruggaan om uw vrienden te contacteren want u wilde uw goederen verkopen om uw vliegtuigticket te betalen om naar Turkije te gaan. De vrienden die uw goederen verkochten hadden geen paspoorten en u zei dat ze u dus het geld niet konden brengen naar Rwanda. Gevraagd of dat geld niet opgestuurd kon worden via de bank dan, van Burundi naar Rwanda, zei u dat **jullie niet op dat idee gekomen zijn.**

Dat u op 22 mei 2015 Burundi zou verlaten hebben om, volgens uw verklaringen, uw leven te redden maar daarna, gebruikmakend van uw paspoort, de grens opnieuw oversteekt naar Burundi en daar van 5 juni tot 13 juni 2015 verblijft is opmerkelijk voor iemand die verklaart te vrezen voor haar leven. Dat u niet op het idee gekomen zou zijn om uw geld van Burundi naar Rwanda via bijvoorbeeld een bank of Western Union te sturen is volstrekt ongeloofwaardig.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw uitleg voor het gegeven dat u, nadat u Burundi verlaten hebt, nog eens terugging naar Burundi en er 8 dagen verbleef. Er moet dan ook vastgesteld worden dat u zonder problemen en zonder aannemelijke verklaring hiervoor Burundi kon verlaten en opnieuw binnenkomen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u door de Burundese autoriteiten zou vervolgd worden.

U verklaarde dat u samen met uw man vanuit Turkije naar België reisde, waar u internationale bescherming verzocht, waarna uw man terug naar Turkije ging. Gevraagd waarom uw man toen geen asiël aanvraag in België aangezien hij wist dat hij niet voor altijd in Turkije kon blijven en vroeg of laat zou moeten terugkeren naar Burundi, zei u dat uw man eerst zijn studies wilde afmaken en daarna ging zien of het mogelijk was om naar hier (België) te komen. Eenmaal zijn studies afgelopen waren, verviel zijn Turkse verblijfsvergunning en kon hij geen visum meer aanvragen. U zei dat uw man dat niet wist (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.12).

Het is opmerkelijk dat, ondanks uw verklaringen dat u vervolgd zou worden door de Burundese autoriteiten, uw man ervoor koos om geen internationale bescherming te verzoeken toen hij hiervoor de kans kreeg in België maar ervoor koos om terug te gaan naar Turkije om er zijn studies af te maken waarna hij terug naar Burundi ging.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u ook een email neer die u gestuurd werd op 23 juli 2016 (toen u in Turkije bij uw man was) waarin u bedreigd werd. U zei over deze email dat u denkt dat deze u gestuurd werd door een jonge Imbonerakure, een van de personen die u bedreigde toen u nog in Burundi was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.7). Gegeven deze email is het nog opmerkelijker dat uw man er dan voor koos om geen internationale bescherming te verzoeken toen hij in België was maar ervoor koos om terug naar Turkije te gaan.

U verklaarde dat uw man nu in Bujumbura woont waar hij opnieuw met zijn werk begon als professor chemie aan de universiteit van Burundi (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.5, p.10 en CGVS2 p.8).

Toen er u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of uw man problemen kende met de autoriteiten in Burundi sinds hij terug is, zei u dat hij geen problemen kende met de autoriteiten maar dat hij ongerust is omdat zijn burelen wilden weten waar zijn familie is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.6). Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd of uw man al gecontacteerd werd door de politie sinds hij terug is in Burundi, zei u dat hij nog niet gecontacteerd werd, op gelijk welke manier, door de politie. U voegde eraan toe dat uw man niet naar Ngozi durfde gaan omdat men daar weet wie hij is en dat u zijn vrouw bent (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.8).

Er moet dus vastgesteld worden dat uw man professor is aan de universiteit van Burundi en sinds zijn terugkeer naar Burundi in augustus 2017 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.5) niet gecontacteerd werd door de politie of andere vertegenwoordigers van de Burundese autoriteiten.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u een oproepingsbrief op uw naam neer, opgemaakt op 16 juni 2015 en een arrestatiebevel op uw naam, opgemaakt op 2 juli 2015. U legde eveneens een email neer die u ontving op 23 juli 2016 waarin u bedreigd werd en er u duidelijk gemaakt wordt dat de verzender van deze email weet dat u eerst in Oeganda was en zich op dat moment in Turkije bevond (zie documenten in de groene map in het administratief dossier).

Dat men dus zelfs de moeite zou doen na uw vertrek om u terug te vinden in Oeganda en Turkije maar dan niet eens de moeite zou nemen om uw man te contacteren in Bujumbura is niet geloofwaardig.

Het gegeven dat uw man, zonder enige problemen en zonder zelfs gecontacteerd te worden door de Burundese politie, professor chemie is aan de universiteit van Burundi in Bujumbura sinds augustus 2017 ondergraaft uw verklaringen dat u actief zou gezocht worden door de Burundese autoriteiten.

Zelfs indien uw verklaarde problemen met de Burundese autoriteiten echt zouden plaatsgevonden hebben, waar hier geen geloof aan gehecht wordt, valt er uit uw verklaringen duidelijk op te maken dat deze problemen zich blijkbaar enkel in Ngozi situeren en niet in de hoofdstad Bujumbura, waar uw man aan de universiteit werkt. U zei immers zelf dat uw man geen enkel contact had met de politie in Bujumbura maar wel bang zou zijn om naar Ngozi te gaan omdat men daar weet wie jullie zijn.

Verder kan nog opgemerkt worden dat uit het "Report of the Commission of Inquiry on Burundi" (sept. 2017) niet blijkt dat vrouwen of Tutsi's in Burundi gevisieerd worden met het oog op vervolging. Er wordt gesteld dat waakzaamheid geboden is wat betreft Tutsi's, die nu het doelwit zijn van beledigingen van etnische aard, en de mogelijkheid dat hieruit een klimaat van haat zou kunnen ontstaan. Echter, nergens, ook niet uit uw verklaringen, blijkt dat dit op dit moment aan de orde van de dag is.

Verder blijkt uit andere informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in de blauwe map in het administratief dossier steekt, dat er in Burundi niet kan gesproken worden van aanvallen op of vervolging van Tutsi's louter omwille van hun etnie maar dat die politiek gemotiveerd zijn. In dat opzicht kan er ook opgemerkt worden dat u zelf verklaarde dat ook uw man Tutsi is (zie persoonlijk onderhoud CGVS2 p.7) en, zoals hierboven al beschreven, dat hij professor is aan de universiteit van Burundi, terug in Bujumbura woont sinds augustus 2017 en sindsdien geen problemen kende met de Burundese autoriteiten (zie persoonlijk onderhoud CGVS1 p.6).

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten neer; uw paspoort, de paspoorten van 2 van uw kinderen, uw rijbewijs, uw huwelijkscertificaat, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen, uw identiteitskaart, uw diploma, een attest van uw werk in Burundi, een registratiekaart van uw asielaanvraag in Oeganda, een arrestatiebevel op uw naam uit Burundi, een convocatie uit Burundi op uw naam, een email met bedreigingen en de verblijfskaarten van u en 2 van uw kinderen in Turkije.

Wat betreft uw paspoort, de paspoorten van 2 van uw kinderen, uw rijbewijs, uw huwelijkscertificaat, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen, uw identiteitskaart, uw diploma, een attest van uw werk in Burundi en de verblijfskaarten van u en 2 van uw kinderen in Turkije: noch uw identiteit, noch de identiteit van uw kinderen wordt hier in twijfel getrokken. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de registratiekaart van uw asielaanvraag in Oeganda; er wordt hier niet betwist dat u zich liet registreren als asielzoeker in Oeganda. Over uw registratie als asielzoeker in Oeganda op 27 mei 2015 kan ook opgemerkt worden dat u verklaarde dat u aankwam in Oeganda op 24 mei 2015 en er verbleef tot 5 juni, wanneer u terug naar Burundi ging (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1, p.9).

Wat betreft de convocatie en het arrestatiebevel op uw naam die u neerlegde; deze convocatie en dit arrestatiebevel zouden het gevolg zijn van uw vervolging door de Burundese autoriteiten, wat hierboven als niet geloofwaardig beschouwd wordt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in de blauwe map in het administratief dossier steekt, blijkt trouwens dat corruptie en ook fraude met documenten wijdverspreid is in Burundi. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft de email van 23 juli 2016 die u neerlegde en waarin u bedreigd wordt door een voor u onbekende persoon; deze is allerm minst een bewijs van de door u verklaarde vervolging door de Burundese autoriteiten daar ze gelijk waar en gelijk door wie opgesteld kan zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend als hij, in geval van terugkeer naar zijn land en in zijn hoedanigheid als burger, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980).

In dit opzicht dient te worden beoordeeld of de huidige situatie in Burundi een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980, d.w.z. een geweldsituatie die een zodanig hoog niveau bereikt dat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Burundi wordt teruggezonden, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen alleen wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied (zie CJUE, 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji).

Het begrip 'reëel risico' werd overgenomen uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van

toelichting, Kamer, gew. zit. 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 85). Het risico in geval van terugkeer wordt dus beoordeeld in het licht van de interpretatie van het Hof van het begrip 'reëel risico'. Het risico moet persoonlijk, voorspelbaar en actueel zijn. Een potentieel risico op basis van speculaties, hypothesen, veronderstellingen of gewone vermoedens volstaat niet. Vooruitzichten over de evolutie van een situatie volstaan ook niet (EHRM, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, nr. 14.038/88, § 94; EHRM, Vilvarajah en anderen vs. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; CEDH, Chahal vs. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, nr. 22.414/93, § 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 46951/99, § 69).

Burundi kent op dit ogenblik een problematische en ernstige veiligheidssituatie. Er moet rekening worden gehouden met verschillende objectieve elementen om het reële risico bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 te beoordelen.

Deze situatie gaf aanleiding tot confrontaties tussen het Burundese leger en gewapende groepen. Deze conflicten zijn niet ononderbroken en zijn afgebakend in de tijd en in de ruimte. Deze conflicten blijven niet duren en zijn gelokaliseerd.

Naast deze conflicten kent Burundi op dit ogenblik veel sporadische gewelddaden. Hoewel deze sporadische gewelddaden frequent zijn, zijn ze hoofdzakelijk doelgericht.

Hoofdzakelijk gaat het enerzijds om regelmatige gewelddaden vanwege de autoriteiten (leger, ordetroepen, Imbonerakure). Hun doelwitten zijn betogers, oppositieleiden, journalisten, militanten van het middenveld, mensenrechtenactivisten, bewoners van wijken van wie men denkt dat ze de oppositie steunen, of daarmee gelijkgestelden. Anderzijds pleegt de oppositie ook regelmatig gewelddaden die gericht zijn op het leger, de politie, leden van de partij aan de macht of naaste medewerkers van de regering, inwoners van wijken die als regeringsgezind worden beschouwd, of daarmee gelijkgestelden.

Bovendien zijn deze gewelddaden hoofdzakelijk gelokaliseerd in afgebakende zones van het land - Bujumbura, sommige gemeenten buiten de hoofdstad.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat andere burgers dan personen die specifiek worden geviseerd door een of andere bij de crisis betrokken partij en zelf niet betrokken zijn bij deze crisis, indirecte, zijdelingse slachtoffers van deze doelgerichte en sporadische acties kunnen zijn.

Bovendien geeft de huidige situatie ook aanleiding tot machtsmisbruik van een of andere partij die bij de crisis betrokken is, alsook tot een stijging van de criminaliteit waarvan personen zonder specifieke reden het slachtoffer kunnen zijn.

Deze gewelddaden waarvan personen die niet specifiek worden geviseerd door een of andere bij de crisis betrokken partij, het slachtoffer kunnen zijn, lijken toevallig of vinden los van sporadische en doelgerichte gewelddadige acties van een van deze partijen plaats.

In voorkomend geval wordt de behoefte aan internationale bescherming van deze indirecte slachtoffers van doelgericht en sporadisch geweld van een of andere bij de crisis betrokken partij, alsook van de slachtoffers van machtsmisbruik of van misdaden hoofdzakelijk onderzocht in het licht van artikel 48/3 of, in casu, artikel 48/4, §2, a of b van de Wet van 15 december 1980.

Maar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze gewelddaden niet zodanig veralgemeend en systematisch zijn, hetzij in Bujumbura of buiten de hoofdstad, dat er sprake is van willekeurig geweld of dat het geweld niet van die aard is dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat een Burundese burger in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, alleen wegens zijn aanwezigheid in Burundi, een reëel risico (en dus er in concreto te beoordelen en geen veronderstelling of hypothese) op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon loopt.

Hoewel er in 2015 sporadische conflicten tussen het Burundese leger en gewapende groepen plaatsvonden, blijkt niet uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de huidige situatie in Burundi zou overeenstemmen met een gewapend conflict, een situatie waarin de reguliere troepen van een land vechten tegen een of meerdere gewapende groepen of waarin twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten (HJEU, C-285/12 Diakité tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, arrest van 30 januari 2014).

Na onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de voorgaande vaststellingen zijn er geen ernstige redenen om aan te nemen dat er op dit ogenblik in Burundi sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dat voor elke burger een reëel risico op ernstige schade voor zijn leven of persoon in geval van terugkeer met zich meebrengt.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Burundi "lot van de Burundezen die in België/in Europa verbleven en gerepatriëerd worden" van juli 2017, die aan het dossier werd toegevoegd), geen gedwongen repatriëring sinds de crisis van 2015 en ook geen enkel concreet en gedocumenteerd geval van Burundezen vermeldt die zouden zijn mishandeld of gevangen gehouden in geval van terugkeer naar hun land alleen omdat ze in België verbleven.

Hoewel sommige bronnen de aanwezigheid van Burundese overheidsagenten in België bevestigen, alsook het feit dat een Burundees die in het koninkrijk verbleef, door het Burundese regime als verdacht kan worden beschouwd in geval van terugkeer naar zijn land, zou dit risico in geval van terugkeer alleen bewezen zijn voor personen van wie de Burundese autoriteiten menen dat ze behoren tot of sympathie koesteren voor de oppositie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 mei 2018 in een eerste middel een schending aan van *“van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna « EVRM ») goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

Zij stelt dat haar vrees gegrond is *“op [een] politiek motief”* en derhalve valt onder het Vluchtelingenverdrag. Zij meent *“dat, uit lezing van de bestreden beslissing, wordt het relaas van de verzoekster betwist alleen maar omwille van een vermeend roekeloos gedrag van de verzoekster en een vermeend onbegrijpelijke gedrag van haar man”,* terwijl zij *“een consistent, constant en spontaan relaas”* verteld heeft en geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal *“geen volledig onderzoek”* heeft gedaan. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, meent verzoekster *“dat zij een bescherming moet krijgen omdat de veiligheidssituatie in Burundi zeer kritisch is”*.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *“artikelen 48/3, 48/4, 48/5, en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Dat verzoekster zonder problemen, gebruikmakend van haar paspoort, Burundi kon verlaten, wijt zij aan het feit *“dat ze geen andere optie had dan officieel de grens over te steken omdat de jonge gewapende vleugel van de regerende partij (Imbonerakure) de mensen die ze vangen op onofficiële wegen doodt”,* dat ze *“geen andere keuze”* had, *“dat ze de voorzorgsmaatregelen nam om de Burundisch-Rwandese grens over te steken vanuit de provincie Kirundo en niet vanuit haar provincie, Ngozi, waar ze werd gezocht door de autoriteiten”,* *“dat in Burundi het computersysteem en de communicatie tussen diensten nog niet ontwikkeld is, daarom was de grenspolitie volgens haar nog niet op de hoogte van het onderzoek dat tegen haar werd uitgevoerd”* en dat op *“dat tijdstip, nog geen arrestatiebevel werd uitgevaardigd voor haar”*. Zij *“betreurt dat de protection officier haar niet heeft gevraagd hoe komt het dat ze geen problemen heeft gekend aan de grens om haar toe te staan om een verklaring te geven”*.

Zij legt uit dat zij nadien vanuit Rwanda terugkeerde naar Burundi omdat *“ze geld moest hebben om vliegtickets te betalen om naar Turkije - waar ze een visum had gekregen om zich bij haar echtgenoot aan te sluiten - te gaan”,* omdat *“de personen die haar auto en haar sofa hebben verkocht geen paspoorten hadden om de grens naar Rwanda over te stekken om haar geld te kunnen brengen”* en omdat *“het de bedoeling was ook om haar gronden te verkopen, wat haar handtekening en dus haar aanwezigheid vereiste”*. De stelling in de bestreden beslissing, dat ze niet op het idee gekomen zou zijn om haar geld van Burundi naar Rwanda via bijvoorbeeld een bank of Western Union te sturen, is volgens haar *“niet relevant”* omdat *“deze benadering puur persoonlijk voor de protection officer [is] en een geëuropeïseerde gedachte [weerspiegelt]”*. Zij wijst erop dat zij uitlegde *“dat ze niet naar haar thuisprovincie, Ngozi, terugkeerde, maar dat ze verborgen bleef in het huis van een nicht in de Kirundo provincie precies omdat ze bang was”*.

Verzoekster merkt op *“dat haar echtgenoot zijn studies moest verderzetten in Turkije gezien het feit dat hij een beurs had gekregen door de Turkse regering”*, dat hij in Turkije geen problemen kende, dat hij *“aan het einde van zijn studies geen andere keuze [had] dan terug te keren”* omdat *“zijn verblijfsvergunning werd ingetrokken en de personen die borg stonden voor hem een retourticket naar Burundi hadden gekocht”*. Zij voert aan *“dat wanneer ze haar problemen heeft gekend in Burundi, haar echtgenoot al jaren lang in Turkije was (sinds 2009)”*, waardoor hij geen getuige was van de gebeurtenissen en zich niet bewust was van de omvang van de gebeurtenissen. Verzoekster benadrukt nog *“dat haar echtgenoot de baas is over zijn keuzes en dat het om een persoonlijke beslissing gaat die alleen voor hem bindend is en die haar op generlei wijze kan worden verweten”*.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeksters echtgenoot geen problemen kende bij zijn terugkeer naar Burundi, *“dat haar echtgenoot niet naar Ngozi terugkeerde maar dat hij naar Bujumbura ging”* omdat hij bang is *“om terug te keren naar Ngozi omdat mensen de aard van zijn relatie met de verzoekster kennen in Ngozi, in tegenstelling tot in Bujumbura”*.

Zij herhaalt *“dat het relaas van de verzoekster betwist wordt door verwerende partij alleen maar omwille een vermeend roekeloos gedrag van verzoekster en een vermeend onbegrijpelijke gedrag van haar man”*, terwijl zij geen enkele tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd, zij een *“uiterst nauwkeurig relaas”* verstrekke en zij *“spontaan met precisie”* op alle vragen antwoordde.

Zij benadrukt dat haar geen passiviteit kan worden toegeschreven gezien zij *“in Oeganda onmiddellijk asiel heeft aangevraagd en dat zij in Turkije stappen ondernam om uit te zoeken of een asielaanvraag mogelijk was”*.

Zij benadrukt nog *“dat de broer van de verzoekster naar Rwanda moest vluchten, waar hij nog steeds is, omdat hij problemen heeft gekend als gevolg van de door verzoekster beweerde feiten”*.

Volgens verzoekster *“toont de asielaanvraag van verzoekster in Oeganda minder dan een week na haar vertrek uit Burundi aan dat zij echt vreesde voor terugkeer naar haar land van herkomst en dat zij internationale bescherming zocht”*. De oproepingsbrief en het arrestatiebevel moeten, aldus verzoekster *“gelet op de uiterst nauwkeurige en niet-tegenstrijdige verklaringen van de verzoekster [...] als waar worden beschouwd”*, temeer gezien *“geen inconsistentie [werd] gevonden in deze twee documenten die zou kunnen suggereren dat ze niet authentiek zou zijn”*. Wat e-mail van 23 juni 2016 betreft, meent verzoekster dat deze brief *“opnieuw gelet op de uiterst nauwkeurige en niet-tegenstrijdige verklaringen van de verzoekster, ten minst een bewijs [is] van het feit dat ze effectief wordt bedreigd in haar land van herkomst”*. Zij klaagt aan dat met deze documenten geen rekening werd gehouden.

Verzoekster wijst op de informatie in het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Burundi, op een arrest van 23 november 2017 van de Raad waarin geoordeeld werd *“dat de actuele veiligheidssituatie in Burundi dient de bevoegde instanties aan te zetten tot grote voorzichtigheid bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van asielzoekers uit Burundi”* en *“dat, gezien de actuele politieke- en veiligheidssituatie, het enkele feit dat de asielzoeker zijn land heeft verlaten naar België waar hij een asielverzoek heeft ingediend, volstaat om zijnerzijds te bewijzen dat er een vrees bestaat voor vervolging”*, op een arrest van 8 januari 2018 van de Raad waarin ook *“het verslag van de onderzoekscommissie inzake Burundi van de Raad voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties die ook in het administratief dossier staat”* betrokken wordt en op *“het laatste verslag van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 25.01.2018”*.

Zij benadrukt haar Tutsi-afkomst en haar problemen in Burundi omwille van haar steun aan politieke tegenstanders.

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt zij nog dat zij *“vertrouwt op de wijsheid van Uw Raad op dit punt”*, alsook *“dat zij, gelet op bovenstaande observaties met betrekking tot de veiligheidssituatie in Burundi, van mening is dat er sprake is van een gewapende conflict gekarakteriseerd door willekeurig geweld in Burundi”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*Verklaringen van de verzoekster*”, “*General Assembly United Nations, “Report of the Commission of Inquiry on Burundi”, A/HRC.36/54, 11.08.2017, pp. 17-19*”, “*RvV, “Burundi : de Raad houdt rekening met de aanbevelingen van een onderzoekscommissie van de Raad voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties”, 30.01.2018*” en “*Conseil de sécurité des Nations Unies, “Rapport du Secrétaire général sur la situation au Burundi”, S/2018/89, pp. 5-7, 25.01.2018*”.

Bij aanvullende nota, toegekomen op de Raad op 10 september 2018, voegt de commissaris-generaal “*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*” van 3 juli 2018 (update) .

Ter terechtzitting legt verzoekster bij aanvullende nota “*psychologisch attest van 6/9/2018*”, “*getuigenis van C. Mabobori en copie van haar identiteitskaart*” en “*bewijs van de registratie van de broer van verzoekster als vluchteling in Rwanda en zijn identiteitskaart*” neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart van Tutsi-origine te zijn. Ze heeft gestudeerd en behaalde “*Een diploma van A2 in secretariaat.*” (gehoor 20 december 2017, p. 6) waarna zij aan de slag kon als “*als secretaresse in Burure provincie in de middelbare school*” en vervolgens “*in het klein seminarie in Ngozi*”. Haar echtgenoot, ook van Tutsi-origine, was verbonden aan de Universiteit van Burundi (gehoor 20 december 2017, p. 5). Hij vertrok in 2009 met een studiebeurs naar Turkije, waar hij een master in de chemie behaalde en keerde terug naar de Universiteit van Burundi. In 2013 vertrok hij opnieuw naar Turkije om zijn doctoraatsstudies aan te vatten (gehoor 20 december 2017, p. 5). In augustus 2017 behaalde verzoeksters echtgenoot zijn doctoraatstitel in Turkije waardoor zijn verblijfsvergunning verliep. Hij keerde terug naar Burundi, waar hij aan de Universiteit van Bujumbura tot professor chemie werd gepromoveerd en waar hij tot op heden tewerkgesteld is (gehoor 20 december 2017, p. 5). Verzoekster leidde in Burundi een professioneel leven. Daarnaast gaf zij aan dat zij geld kon uitlenen aan mensen (“*Toen mijn broer nog op zoek was naar die mensen, kreeg ik een oproep op mijn telefoon van een vriend, een buur. Hij belde me toen ik aan het sporten was. Hij zei dat hij me nodig had, hij wilde me persoonlijk zien, hij kon het niet per telefoon zeggen. Hij was mecanicien, hij vermaakte normaal gezien mijn wagen. Als hij geld nodig had, ik kon hem dat lenen. Ik wilde weten of hij geld nodig had, hij zei van niet. Ik zei hem, van zodra ik thuis aankom zal ik het zeggen. Daar waar ik aan sport deed, dat was in een club in Muguda.*”; gehoor 20 december 2017, p. 13-14). Ze had een huishoudster en een eigen wagen. Verzoekster is aldus een gegoede en opgeleide 36-jarige vrouw, die jarenlang zelfstandig leefde en werkte in Burundi ook toen haar echtgenoot in het buitenland studeerde.

2.4.2. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren uit vrees voor problemen met de autoriteiten nadat zij in mei 2015 op vraag van haar broer twee van diens vrienden die op de vlucht waren na een betoging, voor 24 uur bij haar thuis opving. Verzoeksters verklaringen hierover kunnen niet overtuigen.

2.4.3. Vooreerst is verzoeksters asielrelaas geheel gesteund op de ene bewering dat zij twee vrienden van haar broer liet overnachten en tot de volgende avond verblijven. Nergens verduidelijkt ze waarom ze als vrouw (ook al zou ze dit besproken hebben met haar man in Turkije) twee vluchtende mannen zou te slapen leggen, of waarom haar broer zijn zus bewust mogelijk problemen zou aandoen wanneer volgens verzoeksters kennis: *“het niet ingewikkeld was om motards te vinden die [de twee vrienden van haar broer [...] zouden kunnen wegbrengen, hij kende motards, lid van zijn politieke partij, die hij vertrouwde”* (zie gehoor 20 december 2017, p. 14). De kern van verzoeksters asielrelaas blijft dan ook een louter ongestaafde, noch nuttig toegelichte bewering. Dat verzoeksters broer lid zou zijn van de MSD komt daarmee ook op de helling te staan, nu hij dan minstens eerst zijn partij had aangesproken en hij bekend zou zijn met het (desnoods relatieve) gemak waarmee de partij een vlucht kan organiseren.

2.4.4. Voorts zijn verzoeksters verklaringen over de wijze waarop ze zou vervolgd zijn geheel niet aannemelijk. Verzoeksters stelt enerzijds dat de politie haar op 17 mei 2015 reeds benaderde, haar op 18 mei 2015 onderweg naar haar werk onderschepte, naar het politiebureau bracht, haar identiteitskaart tijdelijk inhield en haar bij haar vrijlating benadrukte dat *“ik niet moest geloven dat het afgelopen was, we kunnen je altijd opbellen als we je nodig hebben”* en dat *“als je de waarheid niet zegt over die personen, dan aanvaard je om hun plaats in te nemen, we hadden je niet nodig maar je zal hun plaats kunnen innemen”* (gehoor 9 maart 2018, p. 3). De Raad stelt vast dat anderzijds uit verzoeksters handelwijze niet kan blijken dat ze zich verontrust voelde en zich genoodzaakt voelde te vluchten om te ontkomen aan de verdenkingen van de Imbonerakure. Dit klemt te meer nu verzoekster, alhoewel ze geen plannen had te reizen, reeds een paspoort had verkregen. Verzoekster kon aldus internationaal reizen, indien ze dit toen noodzakelijk achtte omdat ze zich bedreigd voelde. Dit is niet het geval.

2.4.5. Het is geheel tegenstrijdig dat verzoekster Burundi op 22 mei 2015 verliet, volgens haar verklaringen, *“om haar leven te redden”*, om daarna nog meerdere keren ongemoeid en legaal Burundi in- en uit te reizen (zie stempels op haar paspoort; gehoor 20 december 2017, p. 9). Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat *“ze geen andere optie had dan officieel de grens over te steken”* en dat ze *“geen andere keuze”* had dan het land meteen legaal en met haar eigen paspoort te verlaten, wijst de Raad erop dat het geheel van haar handelwijze dient te worden beoordeeld.

2.4.6. Verzoeksters verklaringen kunnen niet gerijmd worden met de informatie uit de *“COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”* (p. 43) dat vele vluchtelingen de grensposten omzeilden om hun land te verlaten. Hoe dan ook, zelfs indien nog aangenomen zou worden dat het mogelijk voorzichter kon zijn om legaal te reizen om confrontaties met lokale Imbonerakure te vermijden, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift (*“de jonge gewapende vleugel van de regerende partij (Imbonerakure) de mensen die ze vangen op onofficiële wegen doodt”*), dan nog kan vastgesteld worden dat verzoekster vrijwillig onnodige risico's nam om met haar eigen documenten meermaals de grens over te steken en daarbij ook nog dagenlang verblijft in Burundi (gehoor 20 december 2017, p. 9-10). Verzoeksters bewering *“dat in Burundi het computersysteem en de communicatie tussen diensten nog niet ontwikkeld is, daarom was de grenspolitie volgens haar nog niet op de hoogte van het onderzoek dat tegen haar werd uitgevoerd”* kan niet overtuigen, zeker niet in het licht van haar verklaringen dat ze bekend is bij de politie en de Imbonerakure. Uit haar relaas kan integendeel slechts blijken dat verzoekster niet in de aandacht stond van haar autoriteiten. Dit werd volgens verzoekster trouwens ook gezegd op 18 mei 2015 bij het politiebureau *“we hadden je niet nodig”*, (zie gehoor 9 maart 2018, p. 3).

2.4.7. De Raad stelt daarbij vast dat verzoekster niet eens een geldige reden had om op 5 juni 2015 vrijwillig terug te keren naar Burundi ook al kende zij naar eigen zeggen geen problemen bij de grenscontrole bij het binnenkomen van Burundi op 5 juni 2015.

2.4.8. De uitleg in het verzoekschrift dat zij terugkeerde naar Burundi omdat *“ze geld moest hebben om vliegtickets te betalen om naar Turkije - waar ze een visum had gekregen om zich bij haar echtgenoot aan te sluiten - te gaan”*, omdat *“de personen die haar auto en haar sofa hebben verkocht geen paspoorten hadden om de grens naar Rwanda over te stekken om haar geld te kunnen brengen”* en omdat *“het de bedoeling was ook om haar gronden te verkopen, wat haar handtekening en dus haar aanwezigheid vereiste”*, strookt niet met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar zij aangaf enkel te moeten terugkeren *“om vrienden te contacteren want ik wilde mijn goederen verkopen”* en omdat deze vrienden geen paspoorten hadden om het geld naar het buitenland te brengen (gehoor 20 december 2017, p. 9-10).

Verzoekster sprak nergens over de noodzaak van haar aanwezigheid om goederen/gronden te verkopen of over enige eigen betrokkenheid bij de verkoop ervan, maar enkel over het probleem van de geldoverdracht (*“Ik moest teruggaan naar Burundi om vrienden te contacteren want ik wilde mijn*

goederen verkopen. Het was om de middelen te bekomen voor het vliegtuigticket, ik ging naar Kirundu en niet naar Ngozi. De vrienden die mijn dingen moesten verkopen, hadden geen paspoorten, ze konden me het geld niet brengen naar Rwanda.”; gehoor 20 december 2017, p. 10; “Nadat ik de visa verkregen had, had ik een probleem voor de tickets, het is niet makkelijk te vluchten, men is nooit voorbereid. Ik besloot terug te keren naar Burundi, maar in Kirunde te blijven, om goederen te verkopen voor geld voor de tickets, mijn wagen en zo. [...] Intussen, de persoon die mijn wagen en goederen moest verkopen, hij had de wagen al verkocht en de sofa's. Ik wachtte erop dat de persoon ook andere dingen ging verkopen, toen ik hoorde dat de convocatie er was, vroeg ik dat de persoon me het geld bracht dat al beschikbaar was.”; gehoor 9 maart 2018, p. 3). Ook wanneer zij geconfronteerd werd met de mogelijkheid om geld over te maken “via de bank”, maakte verzoekster geen melding van de vereiste van haar persoonlijke aanwezigheid om haar goederen of gronden te verkopen (gehoor 20 december 2017, p. 10). Ten slotte kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster ook in het verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat zij niet om financiële redenen diende terug te keren naar Burundi waar ze stelt niet naar Ngozi te zijn teruggekeerd maar ondergedoken te hebben gebleven “in het huis van een nicht in de Kirundo provincie”, wat een noodzakelijke lokale aanwezigheid of actieve betrokkenheid bij de verkoop van haar goederen/gronden geheel ondergraaft. Daarbij dient nog te worden vastgesteld dat de verkoop van haar gronden kennelijk niet eens noodzakelijk was om haar reis te bekostigen, gezien zij uiteindelijk Burundi verliet zonder deze verkoop af te ronden (“Verklaringen van de verzoekster”, gehoor 9 maart 2018, p. 3). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster prangende redenen had om terug te keren naar Burundi. Dit ondergraaft geheel haar bewering haar autoriteiten te vrezem.

2.4.9. Vervolgens verliet verzoekster Burundi op 13 juni 2015 voor een tweede keer, legaal met eigen paspoort. Verzoekster verklaarde dat zij geen moeilijkheden ondervond omwille van haar problemen bij de grenscontrole (“Nee, ik had geen problemen. Ik vergat te zeggen dat ik wat tijd doorbracht aan de grens, ze vroegen me waar ik naartoe wilde gaan met de kinderen. [...] De Burundese vroegen naar waar ik ging met de kinderen, ik zei dat het mijn kinderen waren, ik heb zelfs hun geboorteaktes getoond.”; gehoor 20 december 2017, p. 10) en dit niettegenstaande ze volgens haar verklaringen toen reeds een convocatie had ontvangen op haar thuisadres (“Ik besloot terug te keren naar Burundi, maar in Kirunde te blijven, om goederen te verkopen voor geld voor de tickets, mijn wagen en zo. Toen ik met mijn kleine zus sprak die bij mij woonde, ze zei me dat de chef van de wijk naar het huis gekomen waren en vroeg waar ik was. Ze had gezegd dat ik vertrokken was om deel te nemen aan een ceremonie, hij liet een oproepingsbrief achter, ik vroeg haar om die bij te houden. [...] Ik wachtte erop dat de persoon ook andere dingen ging verkopen, toen ik hoorde dat de convocatie er was, vroeg ik dat de persoon me het geld bracht dat al beschikbaar was. Ik ging dan de tickets kopen in Oeganda en daarna zijn we vertrokken, ik en mijn kinderen naar Turkije.”; gehoor 9 maart 2018, p. 3). Ook volgens de aan het verzoekschrift gevoegde “Verklaringen van de verzoekster” ontving zij deze convocatie op 12 juni 2015 en vertrok zij hierdoor de dag nadien.

2.4.10. Verzoeksters meerdere vrijwillige en onnodige uit- van en inreizen naar Burundi wijzen erop dat ze zelf meende geen risico's te nemen en dus geen vervolging vreesde. Uit verzoeksters handelen kan aldus slechts afgeleid worden dat verzoekster niet gevluht is maar wel op nauwkeurige wijze haar vertrek naar Europa en dat van haar kinderen, financieel en administratief regelde en organiseerde over een lange periode, minstens vanaf de aanvraag van haar paspoort en dus vóór sprake was van incidenten met de Imbonerakure.

2.4.11. Daarenboven wijst ook het gedrag van verzoeksters echtgenoot op een gebrek aan problemen in hoofde van verzoekster in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Volgens verzoeksters verklaringen reisde haar echtgenoot samen met haar van Turkije naar België, maar diende hij in België geen verzoek om internationale bescherming in. Dit, aldus verzoekster, omdat hij in Turkije een verblijfsvergunning had en zijn studies wilde afronden. Verzoekster beweert dat haar echtgenoot wel bang was om naar Burundi terug te keren (gehoor 20 december 2017, p. 11-12) doch ook dit kan niet blijken nu verzoeksters echtgenoot na het afronden van zijn studies in Turkije, vrijwillig verkoos terug te keren naar Burundi en er te blijven en niet om naar België door te reizen/verder te reizen teneinde een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.4.12. De stellingen in het verzoekschrift “dat wanneer ze haar problemen heeft gekend in Burundi, haar echtgenoot al jaren lang in Turkije was (sinds 2009)”, waardoor hij geen getuige was van de gebeurtenissen en zich niet bewust was van de omvang van de gebeurtenissen, en “dat haar echtgenoot de baas is over zijn keuzes en dat het om een persoonlijke beslissing gaat die alleen voor hem bindend is en die haar op generlei wijze kan worden verweten” kan een dergelijk gedrag, in het licht van de door verzoekster geschetste vrees voor haar leven, niet verklaren.

Zeker gelet op de e-mail die verzoekster op 23 juli 2016 ontving, toen zij met haar man in Turkije was, waarin zij bedreigd wordt door “*iemand*” waarvan zij vermoedt “*dat het een jonge imbonerakure is, een van die personen die me bedreigde toen ik daar nog was*” (gehoor 20 december 2017, p. 7). Haar echtgenoot was aldus wel degelijk op de hoogte van de problemen die verzoekster achtervolgden en is, aldus verzoekster, daarom met haar en de kinderen naar België gekomen op 5 september 2016.

2.4.13. Er kan dus slechts vastgesteld worden dat verzoeksters echtgenoot, naar België reisde, terugkeerde naar Turkije om zijn doctoraat af te werken en vervolgens zonder problemen vrijwillig naar Burundi terugkeerde in augustus 2017 om te werken aan de Universiteit van Bujumbura. Aan deze universiteit wachtte hem immers een hoge positie die hij nog steeds bekleedt. Tevens meldt verzoekster dat haar echtgenoot tot op heden niet in het minst verontrust is in Burundi (gehoor 20 december 2017, p. 5-6; gehoor 9 maart 2018, p. 8). De Raad dient ervan uit te gaan dat de Burundese autoriteiten ermee bekend zijn dat de echtgenote en kinderen van de professor niet in Burundi zijn maar in België. Zij hebben immers allen reistitels ontvangen en zijn legaal uit het land vertrokken. Bovendien is een universiteit op zich reeds een belangrijke sociaal-politieke actieve omgeving en zowel voor de overheid als voor de professor, een mogelijks delicate werkplaats. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat de professoren zonder enige doorlichting worden aangesteld of hun benoeming kunnen behouden. Zo blijkt uit de “*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*” dat sommige universitaire moesten vluchten, en de meeste naar Rwanda trokken (p. 43); dat Iwacu en de BBC de slechte verblijfsomstandigheden beschrijven van de universiteitsstudenten die moeite hebben om hun studie of medische zorg te betalen en waarbij vastgesteld wordt dat deze die beter af zijn hun kinderen naar het buitenland sturen om te studeren en voorts dat de studenten, eind april 2017, na een maand van mobilisatie tegen het presidentieel decreet inzake de hervorming van de studiebeurzen, onder druk van de overheid en universiteitsbestuurders besloten terug te keren naar hun opleiding (p. 49). Dat verzoeksters echtgenoot geen problemen heeft, zelfs niet in het minst verontrust wordt zelfs niet ondervraagd wordt, ondergraaft aldus geheel de bij het verzoekschrift gevoegde “*Verklaringen van de verzoekster*” waarin beweerd wordt dat het arrestatiebevel op haar naam ervoor gezorgd heeft dat haar situatie nationaal bekend is.

2.4.14. Voorts kan uit het geheel van verzoeksters verklaringen en haar verzoekschrift met bij de bijgevoegde “*Verklaringen van de verzoekster*” vastgesteld worden dat verzoekster zich aanhoudend tegensprek over wie haar, waar, vervolgt. Zo stelt verzoekster vervolgd te worden door één jonge Imbonerakure (“*een van die personen die me bedreigde toen ik daar nog was*”, gehoor 20 december 2017, p. 7), later wordt dit de Imbonerakure van haar woonplaats en daarna met de lokale politie, maar niet de grenscontrole (want slechte communicatie) die door de veiligheidsdiensten en politie geïnformeerd worden (gezien ze ongehinderd kan in- en uitreizen), ten slotte toch wel de politie die een aanhoudingsmandaat uitschreef, doch toch niet de nationale politie aangezien ze, aldus verzoekster, wel naar Bujumbura kan waar ze geen moeilijkheden vreest en haar man ongemoeid een belangrijke positie heeft, om dan toch opnieuw te wijzigen in, wel de politie aangezien het aanhoudingsmandaat (zie verzoekschrift: *dat ze de voorzorgsmaatregelen nam om de Burundisch-Rwandese grens over te steken vanuit de provincie Kirundo en niet vanuit haar provincie, Ngozi, waar ze werd gezocht door de autoriteiten*), “*dat ze niet naar haar thuisprovincie, Ngozi, terugkeerde, maar dat ze verborgen bleef in het huis van een nicht in de Kirundo provincie precies omdat ze bang was*” en “*dat haar echtgenoot niet naar Ngozi terugkeerde maar dat hij naar Bujumbura ging*” omdat hij bang is “*om terug te keren naar Ngozi omdat mensen de aard van zijn relatie met de verzoekster kennen in Ngozi, in tegenstelling tot in Bujumbura*” en anderzijds verzoeksters verklaring “*ma poursuite est maintenant d'une dimension nationale et non locale*”). Verzoekster vertelt eender wat, gezien al haar verklaringen zichzelf opheffen kan niet blijken dat ze voor haar komst naar België haar leven in Burundi enigszins heeft ingesteld op de concrete moeilijkheden die ze stelt te hebben ondervonden.

2.4.15. Gelet op het voorgaande wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met de Burundese autoriteiten in mei 2015 omwille van de beweerde - maar niet aangetoonde noch minimaal aannemelijk gemaakte - verblijf van ongeveer 24 uur van twee niet nader bekende vrienden van haar broer.

2.4.16. Zoals hoger gesteld kan de Raad enkel vaststellen dat uit de neergelegde identiteitsdocumenten waaraan niet getwijfeld wordt, slechts blijken dat verzoekster haar vertrek en dat van haar kinderen naar Europa organiseerde voor haar beweerde problemen met de autoriteiten en vooraleer zij moest vertrekken omwille van een beweerde nood aan bescherming.

Zo liet verzoekster in april 2015 reeds de geboortettesten van haar kinderen opmaken (“*Ik zei bij mezelf dat de kinderen die zouden nodig hebben om te studeren, zelf in ballingschap, ze gingen die moeten tonen. [...] Ik had die nodig voor de paspoorten.*”; gehoor, p. 9), waarna zij ook internationale

papsoorten verkreeg voor haar kinderen. Ook haar eigen paspoort werd reeds uitgereikt op 29 april 2015. Verzoekster gaf toe dat zij zich, nog voor ze enige persoonlijke problemen had gekend, wilde voorbereiden op een vertrek (*"Ik zocht paspoorten omdat er al spanningen waren in Burundi, de president had aangekondigd om een derde mandaat te vervullen, de oppositiepartijen en de civiele maatschappij hadden al gezegd dat ze ertegen waren. We gingen die paspoorten halen voor het geval we moesten vluchten."*; gehoor 20 december 2017, p. 8-9). De noodzaak voor enige vooruitziendheid kan niet overtuigen in het licht van de positie van verzoeksters echtgenoot, en de vaststelling dat verzoekster geen enkel element aanreikt waaruit kan blijken dat ze persoonlijke redenen had bezorgd te moeten zijn vóór haar vertrek uit Burundi, wel integendeel.

2.4.17. De door verzoekster voorgelegde convocatie en het neergelegde arrestatiebevel kunnen de geloofwaardigheid van haar problemen in Burundi niet herstellen. Nog daargelaten dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie en fraude met documenten wijdverspreid is in Burundi en deze aldus met grote voorzichtigheid dienen worden beoordeeld, kan blijken dat verzoekster wekenlang ongemoeid werd gelaten nadat ze op 17 mei 2016 gevraagd werd of ze eenmalig twee mannen onderdak had geboden en verzoekster dit had ontkend. Ook de dag volgend op deze overnachting werd verzoekster blijkbaar niet gericht gezocht maar toevallig bij een gemeenschappelijke taxiconrole aangesproken. Verzoekster beweert weliswaar dat alle andere passagiers konden vertrekken terwijl zij drie kwartier werd ondervraagd of ze mensen te slapen had gelegd, maar nadat ze opnieuw ontkende, kon ze gewoon verder reizen. De Raad kan trouwens niet inzien waarom de Burundese autoriteiten een convocatie zouden opstellen wanneer ze verzoekster telkens zonder meer vrijstellen nadat ze ondervraagd werd en waarbij haar gezegd werd dat zij hen (de politie) persoonlijk niet interesseerde (gehoor 9 maart 2018, p. 3). Verzoekster gaat er kennelijk verkeerdelijk van uit dat haar bekentenis nodig was voor een aanhouding, wat haar ervaring en kennis met politieke problemen slechts ondermijnt. Zo maakt de toegevoegde informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift melding van willekeurige arrestaties en illegale aanhoudingen, soms met honderden tegelijk, door de SNR, de politie en de Imbonerakure (zie *"COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire"* van 3 juli 2018 (update)), (hierna (*"COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire"*) met verwijzing naar het rapport van de *"Conseil des droits de l'homme des Nations unies, Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi"*. A/HRC/36/CRP.1, 18/09/2017). Verzoekster is aldus geheel onbekend met de repressie van het Burundese regime, noch blijkt ze te beseffen dat een vermeende oppositie voldoende is om iemand aan te houden zeker na de poging tot staatsgreep van mei 2015 waar verzoekster haar asielrelaas aan verbindt (*"COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire"*, p. 8).

2.4.18. Hoe dan ook, indien verzoekster gevolgd wordt, wat niet het geval is, dan blijkt uit het gehoorverslag en uit de aan het verzoekschrift gevoegde *"Verklaringen van de verzoekster"* dat verzoekster deze convocatie op 12 juni 2015 zou ontvangen hebben, en dat zij de dag nadien Burundi probleemloos met haar eigen paspoort kon verlaten, wat niet aannemelijk is indien ze gevolgd/vervolgd was en al zeker niet indien ze nationaal geseind is (zie verzoeksters schriftelijke verklaring bij het verzoekschrift *"ma poursuite est maintenant d'une dimension nationale et non locale"*) zoals kan blijken uit het rapport FIDH en ITEKA *"Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires"* november 2016 (p. 103) (zie *"COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire"*, p. 9) dat aangeeft dat de SNR individuen die als opposanten worden aanzien aan de grens arresteert zodat ze het land niet kunnen betreden of verlaten. Zelfs in zoverre volgens verzoekster, in Burundi *"het computersysteem en de communicatie tussen de diensten nog niet ontwikkeld is"* dan nog kon men verzoekster op 12 juni 2015 oppakken te meer verzoekster naar Burundi teruggekeerd was om officiële handelingen te (laten) stellen zoals het verkopen van eigendom/grond, of commerciële daden zoals verkopen van goederen en het innen van gelden. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster handelingen en de afwezigheid van enige reactie van de overheid in het bijzonder betekenisvol zijn nu deze zich situeerden middenin de politieke crisis die aanving in april 2015 met de betogingen tegen de kandidatuur van Pierre Nkurunziza bij de presidentsverkiezingen en de mislukte staatsgreep van mei 2015 (zie *"COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire"* van 3 juli 2018 (update), punten 1 en 2).

2.4.19. De e-mail van 23 juli 2016 die verzoekster in Turkije zou ontvangen hebben, met dreigementen van een onbekende, kan door eender wie opgesteld worden en kan haar asielrelaas bijgevolg niet staven.

Bovendien kan uit de reactie van verzoeksters echtgenoot slecht afgeleid worden dat hij dit stuk niet ernstig nam nu hij naar België kwam, daarna gewoon zijn studies afwerkte in Turkije om alsnog terug te keren naar Burundi en daar tot op heden zonder problemen bij de overheid werkt en in Bujumbura verblijft.

2.4.20. Wat de registratiekaart van haar verzoek om internationale bescherming in Oeganda betreft, merkt de Raad op dat dat verzoekster zich registreerde bij de asiinstanties om een Oegandese verblijfsvergunning te krijgen, omdat ze een visum wilde aanvragen: *“Ik werd geregistreerd bij UNHCR als asielzoeker om een verblijfsvergunning te bekommen. (AZ toont kaart registratie asiel). Er was een datum voor een gehoor, ik vertrok er voor het gehoor plaatsvond.”*; gehoor 20 december 2017, p. 4; *“Ik besloot door te gaan naar Oeganda, daar een asielaanvraag te doen en een visum aan te vragen. Ik vroeg asiel aan en vroeg ook een visum aan, het visa werd me gegeven voor ik het interview deed bij de UNHCR. Nadat ik de visa verkregen had, had ik een probleem voor de tickets, het is niet makkelijk te vluchten, men is nooit voorbereid. Ik besloot terug te keren naar Burundi.”* (gehoor 9 maart 2018, p. 3). Verzoekster handelt geheel in tegenstelling tot haar beweerde vrees voor vervolging, ze verzoekt om internationale bescherming maar geeft toe niet eens haar interview bij UNHCR in Oeganda te hebben afgewacht, en in plaats daarvan besloot zij vrijwillig terug te keren naar Burundi en daarna legaal via Oeganda naar Turkije te gaan, met een Schengenvisum, zonder zelf nog enige stappen te zetten met betrekking tot haar aanvraag in Oeganda. Derhalve kan verzoekster geenszins worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift meent dat *“de asielaanvraag van verzoekster in Oeganda minder dan een week na haar vertrek uit Burundi [aantoon] dat zij echt vreesde voor terugkeer naar haar land van herkomst en dat zij internationale bescherming zocht”*.

2.4.21. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt *“dat de broer van de verzoekster naar Rwanda moest vluchten, waar hij nog steeds is, omdat hij problemen heeft gekend als gevolg van de door verzoekster beweerde feiten”* en zij terechtzitting *“bewijs van de registratie van de broer van verzoekster als vluchteling in Rwanda en zijn identiteitskaart”* neerlegde, kan de Raad opnieuw enkel vaststellen dat, daargelaten de al dan niet echtheid van dit stuk, uit deze *“GOVT Rwanda / UNHCR - proof of registration”* van 1 juni 2015 niet kan blijken op basis van welk relaas hij zich liet registreren bij UNHCR Rwanda, noch of dit verband hield met verzoeksters relaas, noch wie de verzoeken om internationale bescherming in Rwanda registreert en behandelt en noch of aan zijn verklaringen geloof werd gehecht. Volgens haar eigen verklaringen had haar broer bovendien een ander profiel dan zijzelf, daar hij - beweerdelijk - lid zou zijn geweest van de MSD en zou hebben deelgenomen aan manifestaties (gehoor 9 maart 2018, p. 6). Ten slotte is verzoeksters bewering dat haar broer problemen kreeg omwille van haar geheel strijdig met de kern van verzoeksters asielrelaas dat zij geen politieke connecties heeft, en - beweerdelijk - problemen kreeg omwille van haar broer die zijn twee vrienden liet overnachten bij haar thuis. Verzoekster blijft op alle punten haar stellingen onverzoenbaar wijzigen. Daarbij kan de Raad niet inzien waarom verzoeksters broer problemen zou krijgen wanneer haar echtgenoot niet eens gehinderd werd in zijn loopbaan aan de universiteit.

2.4.22. Het ter terechtzitting voorgelegde *“psychologisch attest van 6/9/2018”*, dat melding maakt van PTSD, het trauma van de genocide in Burundi van 1993, de heropleving van haar angsten naar aanleiding van de problemen in 2015 en de noodzaak aan psychologische hulp, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Raad wijst erop dat verzoekster niet aannemelijk maakt voor haar vertrek in Burundi problemen gehad te hebben zodat haar psychologische toestand bezwaarlijk kan verbonden zijn aan de motieven van haar verzoek om internationale bescherming. Integendeel verzoekster was welstellend, ondernemend, reisde veel, was lid van een club en ging sporten (gehoor p.13). Verzoekster toont met deze medische attesten evenmin aan dat ze niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de daarin vermelde psychologische problemen en trauma's van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Een arts doet enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Noch uit de attesten, noch uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.4.23. De *“getuigenis van C. M.”*, ter terechtzitting neergelegd met een kopie van haar identiteitskaart, dat verzoeksters familie sinds de genocide in 1993 nooit met rust werd gelaten en aanhoudend bedreigd werd (*“En 1993, [le père et frère de D.K.] ont été assassinés. [...] Ils n'ont jamais cessé de menacer la famille de D.K. qui les avait fait emprisonner”*), is manifest strijdig met de verklaringen van verzoekster die enkel spreekt over twee zeer korte gebeurtenissen in mei 2015 toen ze -beweerdelijk - werd bevraagd over eventuele logeerdens en een ondervraging van een drie kwartier, toen haar taxibus toevallig gestopt werd.

Uit haar overige verklaringen blijkt daarenboven dat zij kon studeren, een diploma behaalde, aan de slagging als *“als secretaresse in Burure provincie in de middelbare school”* en daarna *“in het klein seminarie in Ngozi”*, dat haar echtgenoot kon studeren en tot op heden verbonden is aan de Universiteit van Burundi, dat zij in Burundi zaken deed en ook geld kon uitlenen aan anderen, een eigen wagen had en persoon tewerkstelde voor haar huishouden te doen. Een dergelijke levensloop en profiel strookt niet met de beschrijving in de getuigenis van een constant geviseerde, belaagde en bedreigde familie.

2.4.24. De bij het verzoekschrift gevoegde *“Verklaringen van de verzoekster”* brengt geen argumenten of gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven.

2.4.25. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken - haar Burundese identiteitskaart, de geboorteaktes van verzoekster en haar kinderen, de paspoorten van verzoekster en haar kinderen, haar Burundees rijbewijs, haar huwelijkscertificaat, diploma van secretaresse, attest van haar werkgever en verblijfskaarten van Turkije van verzoekster en haar kinderen - betreffen haar identiteit, de identiteit van haar kinderen, haar rijvaardigheid, haar huwelijk, haar opleiding, haar werkervaring en hun verblijf in Turkije, elementen die als dusdanig niet betwist worden.

2.4.26. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift en in voornoemde *“Verklaringen van de verzoekster”* tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het verwijzen naar andere individuele situaties van personen in Burundi, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen dat verzoekster niet vertrokken is uit Burundi om een nood aan bescherming.

2.4.27. In haar verzoekschrift wijst verzoekster op de informatie in het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Burundi, op een arrest van 23 november 2017 van de Raad waarin als volgt werd geoordeeld: *“dat de actuele veiligheidssituatie in Burundi dient de bevoegde instanties aan te zetten tot grote voorzichtigheid bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van asielzoekers uit Burundi”* en *“dat, gezien de actuele politieke- en veiligheidssituatie, het enkele feit dat de asielzoeker zijn land heeft verlaten naar België waar hij een asielverzoek heeft ingediend, volstaat om zijnerzijds te bewijzen dat er een vrees bestaat voor vervolging”*, op een arrest van 8 januari 2018 van de Raad waarin ook *“het verslag van de onderzoekscommissie inzake Burundi van de Raad voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties die ook in het administratief dossier staat”* betrokken wordt en op *“het laatste verslag van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 25.01.2018”*. Zij voegt bij haar verzoekschrift de rapporten *“General Assembly United Nations, “Report of the Commission of Inquiry on Burundi”, A/HRC.36/54, 11.08.2017, pp. 17-19”*, *“RvV, “Burundi : de Raad houdt rekening met de aanbevelingen van een onderzoekscommissie van de Raad voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties”, 30.01.2018”* en *“Conseil de sécurité des Nations Unies, “Rapport du Secrétaire général sur la situation au Burundi”, S/2018/89, pp. 5-7, 25.01.2018”*.

2.4.28. In wezen stelt verzoekster dat door haar verblijf in België haar een politieke opinie zal worden toegedicht zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e) dat stelt: *“het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden”*.

Dit dient samen te worden gelezen met artikel 48/6, § 5, a) en d) van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

(...)

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

(...)

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

(...).”

2.4.24. Aldus moet bij het beoordelen van de vrees voor vervolging bij de terugkeer naar Burundi na een verblijf in België, gelet op artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet “*alle relevante feiten*” en ontwikkelingen van het Burundese regime op het ogenblik van de uitspraak in rekening worden gebracht. Hiertoe werd landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en bij het verzoekschrift. De Raad stelt hierbij vast dat de “*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*” van 31 maart 2017 steunt op een bijzonder lange lijst van geschreven en audiovisuele bronnen (zie p. 47 tot 89).

2.4.23. De commissaris-generaal heeft dit ook vastgesteld en motiveert in de bestreden beslissing dat “*De objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Burundi “lot van de Burundezen die in België/in Europa verbleven en gerepatriëerd worden” van juli 2017, die aan het dossier werd toegevoegd), vermeldt geen gedwongen repatriëring sinds de crisis van 2015 en ook geen enkel concreet en gedocumenteerd geval van Burundezen die zouden zijn mishandeld of gevangen gehouden in geval van terugkeer naar hun land alleen omdat ze in België verbleven. Hoewel sommige bronnen de aanwezigheid van Burundese overheidsagenten in België bevestigen, alsook het feit dat een Burundees die in het koninkrijk verbleef, door het Burundese regime als verdacht kan worden beschouwd in geval van terugkeer naar zijn land, zou dit risico in geval van terugkeer alleen bewezen zijn voor personen van wie de Burundese autoriteiten menen dat ze behoren tot of sympathie koesteren voor de oppositie.*”.

2.4.29. Het is aldus noodzakelijk om bij de beoordeling van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Burundi na een verblijf in België, rekening te houden met de ontwikkelingen van het Burundese regime en met de gewelddadigheid van het gevoerde beleid.

Politieke evolutie in Burundi

2.4.30. Vooreerst (zie punten 1 en 2. “*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*” van 3 juli 2018, neergelegd bij aanvullende nota waarin de bevindingen van de vorige COI worden bevestigd) is nuttig vast te stellen dat het politieke evenwicht in Burundi nog steeds zoek is, het beleid stelselmatig verhardt en de relatie tussen Burundi en België verslechtert alsook de situatie van Burundese vluchtelingen.

2.4.31. In oktober 1993 werd een poging tot staatsgreep door elementen uit het overwegend Tutsi-leger tegen de democratisch gekozen Hutu-meerderheidsregering verijdeld. Voormalige president Pierre Buyoya kwam na een nieuwe militaire staatsgreep in 1996 opnieuw aan de macht. Het in 2000 ondertekende vredesakkoord van Arusha (1998) en de grondwet van 2005 voorzagen in een gegarandeerde vertegenwoordiging van Hutu's en Tutsi's in de overgangsregering en -parlementaire vergadering, het leger en de lokale overheid. Bij de eerste naoorlogse verkiezingen in 2005, die grotendeels als vrij en geloofwaardig werden beschouwd, won de CNDD-FDDD en Pierre Nkurunziza werd tot president aangesteld. De volgende parlements- en presidentsverkiezingen van 2010 werden door de meeste oppositiepartijen geboycot. Hierdoor behaalde de CNDD-FDDD een verpletterende overwinning en verkreeg aldus de controle over de Burundese staatsinstellingen. Nadat verschillende prominente politici en hoogwaardigheidsbekleders in ballingschap gingen, plooit het regime zich steeds verder terug op de harde kern van de regerende partij, namelijk de strijders van de “*maquis*”, hetgeen gepaard gaat met een terugkeer naar de methoden, de mentaliteit en het discours uit de burgeroorlog (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 8-9). In april 2015 leidt de aankondiging van de kandidatuur van president Nkurunziza voor een derde ambtstermijn tot een nieuwe crisis. Deze verharding van het Burundese regime zet zich door in alle politieke en institutionele geleidingen. Voorafgaand aan zijn herverkiezing in 2015, elimineerde de president elke oppositie binnen zijn partij, CNDD-FDD. Nadat verschillende prominente politici en hoogwaardigheidsbekleders in ballingschap gingen, plooit het regime zich steeds verder terug op de harde kern van de regerende partij, namelijk de strijders van de “*maquis*”, hetgeen gepaard gaat met een terugkeer naar de methoden, de mentaliteit en het discours uit de burgeroorlog (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 8-9).

2.4.31.1. De door de COI vastgestelde autoritaire logica van het regime werd nog versterkt na de staatsgreep van 13 mei 2015 (zie rapport van de Internationale Federatie voor de Mensenrechten (hierna : FIDH) en de Ligue Burundaise des Droits de L'homme (hierna: ITEKA), “*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*”, p. 11). Als rechtvaardiging voor de ver doorgedreven controle op het land beroept de CNDD-FDD zich, volgens voornoemd rapport, op de klassieke retoriek waarbij de Hutu-meerderheid zich dient te wapenen tegen een terugkeer van de onderdrukkende militaire macht van de Tutsi's, zoals ook uit de staatsgreep zou blijken.

De herverkiezing van president Nkurunziza heeft volgens deze informatie geleid tot meer geweld, gekenmerkt door een toename van (buitengerechtelijke) executies, folteringen, massa-arrestaties en willekeurige detenties door de Burundese veiligheidsdiensten, maar ook aanvallen door gewapende niet-identificeerbare individuen (FIDH en ITEKA, "*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*", p. 29). Hoewel er begin 2016 een daling van buitengerechtelijke executies werden waargenomen en gewapende confrontaties en granaataanvallen zeldzaam werden, maken verschillende bronnen melding van verdachte verdwijningen, van willekeurige arrestaties en van folteringen, binnen een klimaat van terreur ("*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*", p. 7-11, 24-28). Meerdere bronnen aangehaald in deze COI waarschuwen dat de kalmte misleidend is ("*Rapport de l'enquête indépendante des Nations Unies sur le Burundi du 20 septembre 2016, établie conformément à la résolution S-24/1*"; "*Le gouvernement burundais accentue la répression par crainte de la dissidence*" van 26 oktober 2016 van Human Rights Watch (hierna HRW) waarin de pogingen van de Burundese regering om de crisis toe te dekken om het land vreedzaam te doen voorkomen worden gemeld, door onder andere elke vorm van (echte of denkbeeldige) dissidentie of oppositie te verhinderen.

Verschillende voorstellen van de Afrikaanse Unie en van de Verenigde Naties, zoals het sturen van mensenrechtenwaarnemers, een vredesmacht of politieagenten die gemachtigd zijn om burgers te beschermen, konden niet worden uitgevoerd wegens gebrek aan samenwerking met of weigering van de Burundese regering. Integendeel, de Burundese regering klaagde in oktober 2016 het voornoemd rapport van de Verenigde Naties aan, verklaarde de auteurs van het rapport van "*persona non grata*", zette de samenwerking stop met de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties, verliet het Internationaal Strafhof, schorste vijf Burundese mensenrechtenorganisaties en schrapte vijf andere (FIDH en ITEKA "*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*", p. 12).

2.4.32. Journalisten, experts en academici zijn het globaal eens over het overwegend politiek en niet-etnisch karakter van de crisis in Burundi ("*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*", punt 4). VN-rapporten van juni 2016 en februari 2017 en maken melding van de massa-arrestaties van gewone burgers zoals straatverkopers, bedelaars en kinderen, onder het mom van inbreuken op de veiligheid of louter omwille van het reizen naar andere provincies of het buitenland. Ze maken zich anderzijds ook ernstig zorgen over de algemene tendens van een etnische retoriek door de regering, die tot een onbeheersbare spiraal kan leiden, ook buiten de grenzen van Burundi. Dit is des te meer nefast nu de integratie van etnische groepen de kern was bij de tenuitvoerlegging van het Akkoord van Arusha ("*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*", punt 4.3). Anderzijds benadrukt het "*African center for Strategic studies*" dat er ruim 400.000 Burundese vluchtelingen in de buurlanden van Burundi verblijven, waarvan de grote meerderheid Hutu zijn. Dit onderlijnt volgens deze studie de multi-etnische aard van de politieke oppositie ("*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*", punt 7).

Relatie Burundi-België

2.4.32.1. Intussen wordt de relatie tussen Burundi en België problematisch. Burundi acht zichzelf het slachtoffer van een internationaal complot, met België als voornaamste vijand ("*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*", zie punt 2.3.). Burundi trekt in oktober 2015 de accreditatie in van de Belgische ambassadeur te Bujumbura. Door de regeringspartij CNDD-FDD werd beweerd dat de daders van de staatsgreep worden gehuisvest in of minstens gevoed door de landen van de Europese Unie. In november 2015 stelde de partijvoorzitter van CNDD-FDD dan weer dat de afkeuring van de mensenrechtenschendingen in Burundi door eerste minister Louis Michel louter was ingegeven ter bescherming van de financiële en militaire belangen van België met het oog op de herkolonisatie van Burundi (zie "*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*", p. 11, met verwijzing naar IWACU, "*Burundi-Belgique: Une brouille diplomatique*" van 17 november 2015). Uit de artikelen "*Le Burundi et la Belgique tentent d'apaiser les tensions*" Jeune Afrique, 22 november 2016 en "*Violente charge du secrétaire général du CNDD-FDD contre la Belgique*" IWACU, 28 november 2016 ("*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*", p. 11) blijkt dat Burundese regeringsleden aanstoot namen aan de Belgische conferentie "*Qu'est-ce qui empêche la communauté internationale d'agir et de protéger le peuple burundais?*" van 20 november 2016.

Burundi meent dat België aanspoort op etnische verdeeldheid, België aan de oorzaak lag van de staatsgreep, omdat België de "*putchisten*" onthaalt, en België ook de rebellie in Rwanda gesteund en gefinancierd heeft.

2.4.32.2. Verzoekster kan aldus gevolgd worden waar ze erop wijst dat relatie tussen Burundi en België problematisch is. De Burundese diaspora heeft zich gegroepeerd tot "*CNARED (Conseil National pour le respect de l'Accord d'Arusha pour la Paix et la Réconciliation au Burundi et de l'Etat de droit)*" met zetel te Brussel en de vertegenwoordigers van de oppositie binnen CNARED kwamen in januari 2017 samen

te Leuven om een gezamenlijke strategie op te stellen tegen het Burundese regime (*“COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”*, p. 20 met verwijzing naar *“Burundi: anatomie du troisième mandat”* van 20 mei 2016 van ICG, p. 18; *“Burundi: les opposants en exil décident d'un plan d'action contre le président Nkurunziza”* Jeune Afrique van 23 januari 2017; *“Burundi: l'opposition en exil s'organise autour d'un forum commun”* RFI, 23 januari 2017).

2.4.33. Uit voorgaande kan te worden afgeleid dat de situatie in Burundi complex is en niet lineair. Tevens blijkt het regime op zichzelf teruggeplooid, autoritair en heerst een cultus rond de president waardoor oppositie naast een politieke ook een persoonlijke connotatie heeft. Mensenrechtenschendingen worden door alle omringende landen, de Afrikaanse Unie, de Europese Unie en de Verenigde Naties veroordeeld. De vraag tot overleg wordt afgewezen door de Burundese overheid. Burundi aanvaardt geen van de opgestelde mensenrechtenrapporten en meent het slachtoffer te zijn van een internationaal complot waarin België een speciale rol inneemt.

2.4.34. Een diplomatieke bron alsook de directeur en een medewerker van een Burundese mensenrechtenorganisatie menen dat het loutere verblijf in België tijdens de crisis niet afdoende is om bij een terugkeer problemen te kennen (*“COI Focus: Burundi: Sort des ressortissants burundais qui ont séjourné en Belgique/en Europe en cas de retour”* van 26 juli 2017). Een Burundese journalist in ballingschap en een Burundese journalist in Burundi menen dat waakzaamheid geboden is omdat een link met België voor problemen kan zorgen bij terugkerende Burundezen en een medewerker van een Burundese mensenrechtenorganisatie oordeelde dat terugkeerders vanuit het buitenland - en zeker vanuit Rwanda of België - mogelijk verdacht kunnen worden als opposanten.

2.4.35. Er dient aldus aangenomen te worden dat bijzondere voorzichtigheid geboden is bij de beoordeling van de terugkeer van Burundezen, ook deze - zoals bij verzoekster - zonder enig politiek profiel en die bij hun vertrek uit hun land niet werden verontrust.

2.4.36. Alhoewel de Raad een verontrustende ontwikkeling van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van Burundi vaststelt alsook de onvoorspelbare wijze waarop deze worden toegepast door zowel de bevoegde (politie, leger en veiligheidsdiensten) als hiertoe wettelijk onbevoegde maar in de praktijk toegelaten organisaties (waaronder de Imbonerakure of de jongeren van CNDD-FDD; zie administratief dossier *“COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”*, p. 15-16; *“COI Focus: Burundi: Sort des ressortissants burundais qui ont séjourné en Belgique/en Europe en cas de retour”* 26 juli 2017, p. 5-6; *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi”* van 11-29 september 2017, conform VN resolutie “33/24”), kan er *in casu* blijken dat verzoekster zelf het bewijs aanbrengt dat zij niet in de negatieve aandacht stond van haar autoriteiten. Zoals hoger gesteld (zie punten 2.4.7., 2.4.8. en 2.4.14) toont verzoekster niet aan dat haar vertrek uit haar land meer is dan een persoonlijke keuze die ze over vele maanden financieel goed voorbereidde en waarbij ze over meerdere maanden op de administratieve hulp van haar overheden kon rekenen voor de uitreiking van de reistitels voor het gehele gezin. Verzoekster heeft daarbij zonder problemen financiële/commerciële verrichtingen kunnen stellen. In het bijzonder kon verzoekster geheel vrij Burundi in- en uitreizen. Ten slotte en niet in het minst blijkt dat verzoeksters echtgenoot er vrijwillig voor koos terug te keren naar Burundi na het voltooien van zijn studies, niettemin hij tijdens zijn verblijf in Turkije ook voor enkele tijd naar België kwam en dus ruimschoots de mogelijkheid had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters echtgenoot tot op heden op geen enkele wijze is verontrust in Burundi. Integendeel verzoeksters echtgenoot werd professoraat gegeven aan de universiteit van Burundi. Indien hiervoor de nodige academische kwalificaties vereist zijn, dan is redelijk aan te nemen dat hij geen dergelijke positie kon verwerven zonder het vertrouwen van de Burundese overheid bij zijn aanstelling (zie punten 2.4.9 - 2.4.11.). Ten slotte kan uit het toegevoegde visumdossier nog blijken dat verzoekster en haar echtgenoot bekend zijn met een Burundese onderdaan die tewerkgesteld is bij de Verenigde naties (zie kopie van zijn diplomatiek paspoort in het administratief dossier) die garant stond bij de aanvraag van hun Schengenvisum.

2.4.37. Uit het geheel van de voorliggende elementen kan niet anders dan besloten worden dat verzoekster door haar eigen handelen en door het uitblijven van enige consequenties hiervan op haarzelf en bij haar echtgenoot, zelf aantoonbaar niet verontrust te zijn door haar autoriteiten en aldus geheel ontsnapt aan voornoemd klimaat van verdachtmaking. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster bij een terugkeer vanuit België door de Burundese autoriteiten wel zou beschouwd worden als opposant vanwege een (toegeschreven) politieke overtuiging, wanneer haar echtgenoot die lange tijd in het buitenland studeerde en ook naar België kwam, geheel buiten verdenking valt en daarbij nog steeds een belangrijke positie bekleedt aan de universiteit van Burundi.

2.4.38. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Burundi geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de “COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire” van 31 maart 2017, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en de “COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire” van 3 juli 2018, neergelegd bij aanvullende nota, stelt de Raad immers vast dat, hoewel er in 2015 sporadische conflicten tussen het Burundese leger en gewapende groepen plaatsvonden, de huidige situatie in Burundi niet overeenstemt met een gewapend conflict, een situatie waarin de reguliere troepen van een land vechten tegen een of meerdere gewapende groepen of waarin twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten (HJEU, C-285/12 “*Diakité tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*”, arrest van 30 januari 2014). Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat de aangevoerd schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat zij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK